

שיחת השבוע

ספרים חדשים

מעט מן האור

בעריכת הרב אליהו וולף
בהוצאת העורך
רעיונות מתורת הרבי מליובאוויטש,
לפרשיות השבוע, בלשון בהירה ושווה לכל
נפש. 467 עמ'. טל' 03-9606018.

אורות אור החיים

בעריכת חיים ששון
בהוצאת אוצרות אור החיים
פנינים על חכמה, תורה, תשובה וגאולה,
מלוקטות מהספר 'אור החיים' על התורה.
מהדורת רענגרט נתרמה לזיכוי הרבים
לבתי כנסת ובתי מדרש. 489 עמ'. טל'
054-8441377.

מילי דמילה

מאת הרב אברהם גולדשטיין
בהוצאת המחבר
המחבר, מוהל ירושלמי, מגיש את סדר
הברית ודברים הקשורים לברית ולפרשיות
השבוע ועוד. 537 עמ'. טל' 02-6535766.

חסידות הלכה למעשה

מאת הרב ארלה הראל
בהוצאת לב חדש
המחבר, ראש ישיבת 'לב חדש' בשילה, מגיש
מדרוך לכניסה לעולמה של החסידות. 195
עמ'. טל' 054-2266808.

זמני השבוע

ניריוק	דטרויט	מיאמי	לוס אנג'לס
7:49	8:30	7:47	7:33
8:51	9:33	8:40	8:30

פרקי אבות: פרק ד

שיחת השבוע הוא גיליון לכל יהודי, המופץ
בכל רחבי הארץ והעולם. נוסד בשנת תשמ"ז
(1986) בידי הרב יוסף־יצחק אהרנוב

עורך: מנחם ברוד

יוצא לאור על־ידי: המרכז לעזרי שליחות
ת"ד 1122 כפר חב"ד 6084000

טל' 972-73-2480711 • פקס' 972-3-9606169
www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il
מודעות: טל' 3166532 • דוא"ל: m3166532@gmail.com

אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות

נא לשמור על קדושת הגיליון

מספרים שמחייבים הסקת מסקנות

האם זה נורמלי שבית אחד מכל שלושה מתפרק לרסיסים ומותיר אחריו שברים שקשה מאוד לאחות אותם?

הקמת בית יהודי ושמירה עליו לאורך זמן – משימה הדורשת השקעה

אחרי שלושת השבועות של האבל על חורבן הבית חוזרים להישמע בערי יהודה ובחצוצות ירושלים קול ששון וקול שמחה, קול חתן וקול כלה. עונת החתונות בשיאה, ועוד ועוד בתים חד־שים קמים בישראל.

אבל בימינו הקמת בית יהודי ושמירה עליו לאורך ימים אינן דבר של מה בכך. איומים רבים נשקפים לשלמות חיי

הנישואים. דיי לראות את הנתונים על שיעור הגירושים במגזרים מסוימים בשביל להבין את עוצמתם של כוחות ההרס שביכולתם לערער את התא המשפחתי ולגרום לפירוקו.

שזה קורה עכשיו, יש כאן כשל שחייבים לעמוד על מקורותיו ולהביא לידי תיקונו.

זה מתחיל מההתאמה הראשונית. לעתים מלגלים על מתכונת השידוכים בציבור הדתי והחרדי, ויש השואלים בתמימות אם זו הדרך להכיר לעומק את בן הזוג לכל החיים. אך מתברר שדווקא השיטה הזאת מצליחה להתמקד בדברים החשובים באמת, היוצרים את המכנה המשותף לחיים בריאים לאורך ימים.

ולעומת זה אתה פוגש אנשים חכמים ומוכשרים התקועים בזוגיות שאינה מתאימה להם. "התלהבתי מדברים חיצוניים", הם מודים. "לא חשבתי על הדברים החשובים בחיי היום־יום ועל המרכיבים המעניקים יציבות לתא המשפחתי".

סיבות הכשל

מנתוני הלשכה המרכזית לסטטיסטיקה עולה כי כל זוג שלישי מתגרש או צפוי להתגרש במהלך חמש־עשרה שנות הנישואים הראשונות. כשמביאים בחשבון שבמגזר הדתי והחרדי שיעור הגירושים נמוך הרבה יותר, המסקנה היא שבמגזרים אחרים שיעור הגירושים גדול אף יותר מהנתון הרשמי.

המספרים האלה מעידים על כשל בסיסי. האם היינו מוכנים לקבל סטטיסטיקה כזאת בתחומים אחרים בחיים? למשל, שכל רופא שלישי היה מתגלה כבלתי־מתאים; או שכל מפקד שלישי בצה"ל היה נכשל בתפקידו. נתונים כאלה היו מזעזעים את אמות הסיפים, ואין ספק שהיו בודקים מיד את מערך ההכשרה ואת הסיבות לכישלון הגדול.

ומה באשר לדבר החשוב לנו ביותר – התא המשפחתי, הבית, מקור כוחו ואושרו של האדם, החממה שבה גדלים הילדים? האם זה נורמלי שבית אחד מכל שלושה מתפרק לרסיסים ומותיר אחריו שברים שקשה מאוד לאחות אותם?

בורא העולם קבע בעבורנו את מסגרת התא המשפחתי הבריאה. הקב"ה ברא את האיש והאישה "ויקרא שמם אדם" – שניהם יחד נקראים אדם, אדם שלם. ואולם צריך לדעת לטפח ולשמר את מסגרת הנישואים, ואז היא מתקיימת ופורחת ומביאה אושר ושמחה.

אכן, לפעמים אין ברירה אלא לפרק את החבילה, ולשם כך קבעה התורה את דיני הגירושים, אבל זה אמור להיות מוצא אחרון במקרים קיצוניים. אם שיעור הגירושים מגיע לממדים אדירים כפי

מעיים בריאים ומצוות תפילין

אחר-כך העמקה שכלית בפרטי העבודה הרוחנית הנדרשת.

שלמות במעשה

וכאן בא הרמז מ'חולי מעיים': המעיים מייצגים את כוח העשייה, כפי מהותם, שאין הם עוסקים בשכל וברגש אלא בעיכול המעשי של המזון שהאדם אוכל. על כך אומרים, שתחילה האדם נדרש להיות שלם במעשה בפועל, ואז הוא יכול לעסוק בשעבוד המוח והלב. כי אם המעשה אינו כראוי, לא תצליח העבודה של שעבוד המוח והלב.

לכן דייקה הגמרא וציינה "חולי מעיים" בעניין הפטור מתפילין, אף-על-פי שמצד הדין כל חולה המצטער פטור מן התפילין, מפני שמעיים בריאים מייצגים שלמות בתחום המעשה, ומעיים חולים רומזים שעולם המעשה אינו כיאות, ואז צריך קודם כול לתקן את המעשה כדי שהנחת התפילין תפעל את פעולתה כראוי.

(רשימות, כרך ד, עמ' 498;
תורת מנחם, כרך נה, עמ' 205)

אמרת השבוע

ודיברת בם

אדם קל דעת ומזלזל במצוות נזדמן פעם אחת לחצרו של רבי גרשון העניך מרדזין. הוא ראה את הרבי פוסע בחדרו אנה ואנה, ומהמהם בניעימה קצובה: 'בם, בם, בם'.

שאל האיש את הרבי לפרש 'בם, בם, בם' זה.

השיב לו הרבי: "פסוק מפורש הוא – וְדִבַּרְתָּ בָּם".

התחיל גם הלה לפזם בנימה היתולית 'בם, בם, בם'. אמר לו הרבי: "על זה נאמר הפסוק צְדָקִים יִלְכּוּ בָּם, וּפְשָׁעִים יִכְשְׁלוּ בָּם".

פתגם חסידי

"כשאדם מבקש לשלוט על הזולת, מיד יתייצב היצר ויעזור לו; אך כשהוא רוצה לשלוט בעצמו, יעמוד בודד במערכה" (רבי אהרן מנחם מנדל מרדזימין)

התפילין, במהותן, נועדו להשפיע על שני מרכזי הנפש של האדם: השכל והרגש. תפילין של ראש, המונחות כנגד המוח, נועדו לשעבד את מוחו של אדם, והתפילין של יד, המונחות על הזרוע, כנגד הלב, נועדו לשעבד את רגשותיו לקב"ה. זו גם הכוונה שצריך לכוון בהנחת התפילין.

אחד וארבעה

לכן התפילין של ראש מחולקות לארבעה 'בתיים', ואילו התפילין של יד הן בבית אחד. השכל מעצם טבעו מבחין בפרטים ורואה את ההבדלים שביניהם, ואילו הרגש הוא תנועה נפשית אחידה ובלתי-מתחלקת לפרטים. לכן התפילין של ראש מפוצלות לארבעה 'בתיים', כדי להדגיש שכל פרשה היא עניין לעצמו מבחינת ההבנה השכלית שלה, ואילו התפילין של יד הן בבית אחד, כי כשמדובר בשעבוד הרגש – זו תנועה נפשית אחידה.

אלא שפוחתים בהנחת תפילין של יד; כי תחילה צריכה להיות באדם קבלת עול, ורק

לעניין מצוות תפילין הגמרא קובעת במסכת חולין: "חולי מעיים פטור מן התפילין". הסיבה לדעת רש"י היא שחולה המעיים נזקק להתפנות פעמים רבות, ומוכרח לחלוץ את התפילין שוב ושוב, וזו טרחה יתרה לו, ולכן פטרוהו מתפילין. לדעת התוספות הסיבה אחרת: "לפי שאין יכולין לזוהר היטב".

לכאורה פירושו של רש"י קולע יותר להגדרת הגמרא "פטור מן התפילין", כי למעשה הוא יכול להניח תפילין, אלא שהדבר מסב לו צער וטרחה ולכן פטרוהו. אולם לפי התוספות חולה זה, שאינו יכול להזיזה בשמירת קדושת התפילין, אסור לו להניח, ואם כן הגמרא הייתה צריכה לומר "אסור בתפילין" ולא "פטור".

מוח ולב

לפי רש"י, שהפטור מן התפילין הוא מפני הצער שבדבר, מדוע הגמרא מציינת חולי מעיים דווקא, והלוא כל חולה שהנחת התפילין מסיבה לו צער פטור מן התפילין?

הדבר יובן על-פי רוחניותם של הדברים.

מן המעיין

תפילה | מאת הרב אליעזר ברוך, רב כרמי יוסף

ההנאה הגדולה ביותר

"ואתחנן אל ה' בעת ההיא לאמור" (דברים ג, כג). אין לי הנאה משום דבר בעולם כמו מתפילה טובה.

(המגיד מקוז'ניץ)

להתפלל בכל עת

"בעת ההיא" – סתם הכתוב ולא פירש באיזה זמן התפלל. למדנו שאדם צריך תמיד להיות מוכן ומזומן להתפלל לה', ואל יאמר שעכשיו אין לו פנאי או סבלנות להתפלל, אלא בכל עת ובכל מקום יעמוד ויתפלל.

(רבי נפתלי מרופשיץ)

גם בעת צרה ומבוכה

משה רבנו ביקש מה' יתברך ש"בעת ההיא", בעת צרה ומבוכה, כשיסתתמו לבבות ישראל ולא יוכלו להתפלל בכוונה מקוצר רוח, ורק "לאמור" – ימללו בשפתותיהם – גם אז תתקבל תפילתם.

(רבי יעקב דוד מאמשינוב)

גאולה בתפילה

בתפילתה של כנסת ישראל לפני הקב"ה יש משום גאולה נפשית ורוחנית. אילו היו כל ישראל מתפללים בכוונה, ואור האהבה לא היה חולף ונגזז לו אחרי התפילה – היה בא המשיח גם בגשמיות.

(אדמו"ר הזקן)

לומר "ה' אלוקים"

"בעת ההיא לאמור, ה' אלוקים" (דברים ג, כג). התפללתי לפני ה' "בעת ההיא", ברגע האחרון בחיי, "לאמור" – שאוכל לומר "ה' אלוקים".

(רבי מנחם מענדל מקוצק)

חיבור שמים וארץ

התפילה נמשלה ל"סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה" (בראשית כח, יב). חיבור זה בין שמים וארץ משמש לשני דברים – להעלאת הארציות השמימה, ולהורדת השמים לארץ.

(ליקוטי דיבורים)

טבילה ותפילה

נאמר בראשונים שהתפילה מתקבלת יותר עם הטבילה במקווה. הקשר בין טבילה לתפילה הוא, שהתפילה הממלאת את מקום הקרבנות היא בבחינת 'ריח', 'ריח ניחוח', וטהרה מביאה לידי 'ריח'.

(לקוטי תורה)

גן עדן בתפילה

בעת התפילה הנשמה מופשטת מענייני הגוף. היא עולה לגן עדן ומתהלכת בהיכלות העליונים; ואילו בשאר היום היא מלובשת בענייני העולם.

(הרבי הרשב"ב מליובאוויטש)

סיפור לחיים

הצעקות הרמות הדהדו בחדר המדרגות בבניין שבשכונת שערי חסד בירושלים, וגלשו החוצה אל הרחוב השקט. זה היה בביתו של רבי שלמה זלמן אוירבך, מגדולי הפוסקים בימיו.

קבוצת קנאים התפרצה אל הבית. הללו החלו להטיח ברבי שלמה זלמן האשמות ולהשמיע מחאות בסגנון מעליב. הסערה התעוררה בעקבות פסק הלכה של הרב אוירבך, אשר היה לצנינים בעיני הקנאים.

באותה שעה עבר ליד הבית אחד ממקורביו של רבי שלמה זלמן. הצעקות החרידו אותו והוא החיש את צעדיו לעבר ביתו של מורו ורבו. בהיכנסו אל הבית נחמץ לבו למשמע הביטויים הקשים שהטיחו הקנאים בפוסק הנערץ.

ואולם תגובתו של רבי שלמה זלמן הייתה מפתיעה. הוא ישב על כיסאו בנחת, ארשת שלווה נסוכה על פניו, ולא השיב למחרפיו דבר. הוא המתין בדומייה לשוך הסערה. ואכן, בתוך זמן קצר עזבו המפגינים הלא־קרואים את הבית, והשקט שב לשרות במעונו של רבי שלמה זלמן.

המקורב לא היה יכול לכלוא את התפעלותו. "מניין הצליח הרב לגייס כוחות נפש גדולים כליכך ולהתאפק מלהשיב להם מנה אחת אפיים?", תהה. "הלוא כל אדם אחר היה מאבד את סבלנותו זה כבר!".

חיוך טוב עלה על פניו של רבי שלמה זלמן. "שב נא", אמר, "ואספר לך מעשה שהייתי עד לו בצעירותי והשפיע מאוד על חיי".

בשכונת שערי חסד, שבה נולד רבי שלמה זלמן, התפשטה בשורה מרנינה: רבי אהרון כהן, חתנו של ה'חפץ חיים', עלה לארץ ישראל והחליט להשתקע בשכונה. התרגשות רבה אחזה בתושבים, וכולם החלו להתכונן לקבל את פני האורח בכבוד.

תושבי השכונה יצאו לקבל את פניו בחגיגות וברגשי שמחה על שבחר להתגורר בשכונתם. הם אף הכינו לו דירה נאה והבטיחו לדאוג לכל מחסורו, ובלבד שיוכל לשקוד על תורתו במנוחה.

לא חלף זמן רב ורבי אהרון נערך מבית הכנסת. כשעבר עוד יום ועוד יום והוא לא נרָאָה, החלה הדאגה לכרסם בלב שכניו. הם ניסו לדפוק על דלת ביתו, מחשש לשלומו, אך

שום מענה לא בא מתוך הבית. באין ברירה החליטו לפרוץ אל הבית. הם נדהמו: הבית היה נטוש.

התעלומה העסיקה את כל תושבי השכונה. ואז התברר שאחד ממתפללי בית הכנסת ראה שבוע קודם לכן את רבי אהרון יוצא עם כל מיטלטליו מן

הבית לעבר יעד בלתי־ידוע.

צער רב מילא את לב התושבים. מדוע החליט רבי אהרון לנטוש את שכונתם? וכי לא נהגו בו בכבוד הראוי? ככל שהתאמצו לברר את העניין, לא הצליחו להגיע להשערה המניחה את הדעת. איזו סיבה יכלה

לומדים גאולה מאת מנחם ברוד

פעמיים נחמה

בשבת שאחרי תשעה באב מתחילות שבע שבתות הנחמה, וקוראים בה את ההפטרה "נחמו נחמו עמי". חז"ל מסבירים (איכה רבה סוף פרשה א) מדוע נאמרה הנחמה בלשון כפולה ("נחמו נחמו"): "חטאו בכפליים... לקו בכפליים... ומתנחמים בכפליים". במקום אחר (ילקוט שמעוני איכה רמז תתריח) חז"ל אומרים: "לפי שמצוותיה כפולות, נחמותיה כפולות".

מה הם חטא כפול, עונש כפול ונחמה כפולה? אפשר לדבר על חטא קטן וחטא גדול, עונש קטן ועונש גדול, אבל מהו חטא כפול ועונש כפול וממילא גם נחמה כפולה? ועוד, מה פירוש המושג "מצוותיה כפולות"?

היצוניות ופנימיות

כשהתורה מדברת על כפל, הכוונה לשני ממדים. זה הדבר המאפיין את חיי היהודי, את התורה ומצוותיה, את החורבן ואת הנחמה – שני הממדים שיש בהם, המימד הגשמי והמימד הרוחני.

יהודי מורכב מגוף ומנשמה. שניהם יחד יוצרים מציאות אחת של יהודי. שלמותו היא כאשר שני הממדים האלה שלמים – כשהוא עובד את ה' הן בגופו הן בנפשו. גם במצוות קיימים שני הממדים האלה: בכל מצווה יש הצד הרוחני – הכוונה והרגש; והצד הגשמי – הדרך שבה מקיימים את המצווה בפועל.

זו הכוונה בדברי חז"ל "מצוותיה כפולות". בכל מצווה יש תוכן כפול – צד רוחני וצד גשמי. כאשר חז"ל אומרים שבני ישראל חטאו בכפליים, הכוונה שהם חטאו בשני הממדים הללו – הן בצד הגשמי של התורה והמצוות הן בצד הרוחני־פנימי שבהן.

לפיכך גם העונש היה כפול, והחורבן התבטא אף הוא בשני הממדים – חורבן גשמי וחורבן רוחני. היה יכול להיות מצב של חורבן גשמי, אבל ברוחניות היה נשאר האור והגילוי; ואולם הם "לקו בכפליים" – לא רק בחורבן הגשמי, אלא גם בהסתער רוחני.

גם בבית המקדש היו שני הממדים האלה. הוא היה בניין גשמי, בעל מידות מוגדרות ומוגבלות; ובה בעת האיר בו אור אלוקי אינסופי. החורבן פגע לא רק בבניין הגשמי, אלא גם בהארה הרוחנית, ולכן זו מכה כפולה. וכאשר תבוא הנחמה, תהיה אף היא כפולה – לא רק שלמות של הבניין הגשמי, אלא גם שלמות של ההארה האלוקית הרוחנית.

גילוי הבשורה

שבת נחמו חלה סמוך לט"ו באב, שעליו נאמר (תענית כו,ב): "לא היו ימים טובים לישראל כחמישה־עשר באב (וכיום הכיפורים)". מעלתו של ט"ו באב על שאר החגים בהיותו חל מיד לאחר האָבֵל והצער של תשעה באב. בכך הוא מבטא את העלייה שבאה בעקבות הירידה – את הגאולה שנוולדת מתוך החורבן.

אפשר למצוא רמז לכך גם באחד המאורעות שאירעו בט"ו באב: הגמרא (שם לב) מציינת "שכלו בו מתי מדבר". מדי שנה בשנה, בט"ו באב, מתו במדבר מי שנגזרה עליהם הגזירה שלא ייכנסו לארץ. בשנה האחרונה עשו בני ישראל את ההכנות שהיו רגילים להן משנים קודמות, וכשהגיע ט"ו באב ולא מתו, הבינו שנתבטלה הגזירה. אם כן, הגזירה כבר נתבטלה בט"ו באב, וט"ו באב רק גילה זאת. זו אפוא משמעותו של ט"ו באב: יום זה מגלה, שכל תכלית הגלות והחורבן היא לצורך העלייה של הגאולה השלמה. לכן הוא יום טוב ו"לא היו ימים טובים לישראל" כמותו.

עלייה גדולה וכפולה זו תושג עלידי משיח צדקנו, שנשמתו היא הנשמה הכללית והכוללת של כל הנשמות. לכן המשיח יביא נחמה כפולה ושלמות בכל המובנים, ומזה תבוא השמחה הגדולה והשלמה של הגאולה, שתבוא בקרוב ממש.

לגרום להיעלמות החשאת הזאת?

ייתכן, העלה מאן־דהו חשש, שרבי אהרון נזקק לתמיכה כספית גדולה מזו שניתנה לו. רגשות אשם מילאו את לב העסקנים. הם הוסיפו לחקור וגילו שרבי אהרון העתיק את כתובתו ליפו. החליטו לשגר משלחת לפייסו.

רבי אהרון קיבל את אורחיו בסבר פנים יפות. חלילה, הבהיר, אין לו שום טענה כלפיהם. להפך, הוא אסיר תודה להם על כל מה שעשו למענו ועל הדירה הנאה שהעמידו לשימוש. "סיבת עזיבתי את שכונת שערי חסד שונה היא לגמרי", אמר.

"זה היה קודם שיצאתי למסע לארץ ישראל", החל לספר. "נכנסתי אל חותני הדגול כדי להיפרד ממנו ולקבל את ברכת הדרך. בין הדברים שאילתי היכן לדעתו עליי להתגורר. מניתי כמה אפשרויות: ירושלים, צפת, חברון, יפו. חותני הרהר רגעים מספר ואחר־כך הישיר אליי מבט ואמר: 'אין זה משנה היכן תתגורר, אבל הבטח לי בתקיעת כף שתדיר את רגלך ממקום שיש בו מחלוקת! אם תיקלע למקום כזה, ברח ממנו במהירות'.

"עשיתי כפי שנצטוויתי", סיכם רבי אהרון. "הבטחתי לחותני בתקיעת כף שאתרחק מן המריבה והמחלוקת כמטחווני קשת. אלה היו דברי הפרידה האחרונים ממנו, ואזהרתו הלכה לנגדי כתמרור עם בואי ארצה".

נאנח רבי אהרון קלות והמשיך: "התיישבתי בשכונתכם, וסברתי שבאתי אל המנוחה ואל הנחלה, אל מקום של תורה ויראת שמים שהשלום והשלווה שוכנים בו. ואולם יום אחד, בהיותי בבית הכנסת, הגיעו לאוזניי קולות מריבה על כהונתו של הגבאי. פתאום הכתה בתודעתי כברק ההכרה כי יש כאן מחלוקת! דברי חמי החלו לצלצל באוזניי. ברח לך מן המקום הזה, שמעתי את קולו. לא הייתה לי ברירה אלא לארוז מיד את חפציי ולחפש לי מקום אחר".

סיים רבי שלמה זלמן אוירבך את סיפורו ואמר לאיש שיחז: "כאשר חזרו חברי המשלחת ופניהם נפולות, חלקו עם קהל המתפללים את סיפורו של רבי אהרון. הייתי אז נער צעיר, אך הדברים נחרתו בלבי. גמרתי אומר בנפשי: יהיה מה שיהיה, לעולם לא אהיה שותף לעניין של מחלוקת ולא אגירר אליה!".

הישיר רבי שלמה זלמן את מבטו לעבר מקורבו ואמר: "כעת מבין אתה מדוע שמרתי על שלות רוחי אל מול ההתפרצות אל ביתי? – יהיה אשר יהיה, אינני מגיב על מחלוקת".

לטייל עם קובי פינקלר

בטיולים, ונהנה לאתגר אותם. "במסגרת תפקידי העיתונאי הייתי לא מכבר ברמת הגולן, ומפקד האוגדה סיפר על דאעש. היינו ליד מושב קשת. שאלתי את הנוכחים למקור השם, ואיש לא ידע. התשובה הנכונה: מקימי היישוב היו לוחמים שלחמו במלחמת יום הכיפורים בקוניטרה, והחליטו ששם היישוב יורכב מראשי התיבות: קוניטרה שלנו תמיד".

לפחות פעם בשבוע מקפיד קובי פינקלר לצאת לטיול שטח. בשגרת יומו הוא כתב צבאי ומגיש יומני חדשות ברדיו קול חי, ואף משמש ראש תא כתבים לענייני צבא, אבל התחביב האמיתי שלו מסתתר בכובעו השני: כתב תיירות של ערוץ שבע. פינקלר (64) נחשב לחלוץ מהפכת התיירות בציבור הדתי, בשידוריו, בטוריו ובספרים שפרסם, ובהם ספר המגיש טיול שבועי הקשור לפרשת השבוע.

להתכונן ולקרוא

הוא מחבב במיוחד טיולים במקומות ערכיים. "הטיפ לטיול ערכי הוא ללמוד לפני היציאה את קורותיו של השטח, את הסיפורים עליו. לא רק ללכת", הוא ממליץ. הוא עצמו מתרגש כשהוא מגלה אתר חדש. "לפני שבוע הייתי בבית שמש וביקרתי במוזאון תנ"כי מרשים, שהוקם בידי אדם יקר. הוא בנה הכול במו ידיו, עם מאות בעלי חיים, מקראיים, בהמות טהורות".

"מה המקום האהוב עליי ביותר?", חוזר קובי על השאלה המוצגת לו ומשתהה רגע, משל נשאל מי מילדיו הוא אוהב יותר. "נולדתי וגדלתי בירושלים ואני אוהב את העיר הזאת. אבל אם אתנתק לרגע מאהבת מקום הולדתי, הרי שהמראות הנגלים מהרי הגלבוע בחורף, הם המרגשים אותי ביותר".

נהנה לאתגר

פינקלר מתגורר ברעננה וחורש את הארץ לאורכה ולרוחבה. אהבתו לטיולים באה לו מאביו. "אבא הנחיל לנו אהבה לארץ", מספר קובי, "לא הייתה חופשה שבה ויתר על טיול איתנו". החיבור לטיולים נמשך כשבגר. "אני תמיד מגלה עוד פיסת ארץ חדשה, עוד מידע מרתק, עוד סיפור לא ידוע".

קובי מלווה את בני משפחתו וחברים קרובים

פינת ההלכה

מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי, עומר

נחמה בחודש אב

שאלה: מתי מסתיים הזמן שבו נחלש "מזלם של ישראל"?

תשובה: בגמרא אמרו שיהודי שיש לו דין ודברים עם גוי - "שתמט ממנו בחודש אב". המגן אברהם מביא, שיש המוכיחים מלשון הגמרא, שצריך להמתין עד סוף החודש.

לעומת זה הביאו האחרונים שבספר הזהרה נאמר, שאפילו בחודש אב - רק תשעת הימים הראשונים הם "של עשיו", ולא יותר, ולאחר מכן הקב"ה מורידו ומבטל את כוחו. וכתבו שכל שכן אחרי ט"ו באב, ש"לא היו ימים טובים לישראל" כמותו, שיום זה מפסיק באמצע, ומאז ואילך "ששון ושמחה ישיגו, ונסו יגון ואנחה".

בעניין כניסה לדירה חדשה, העדיף הרבי (אם אפשר) שייכנסו אליה בחודש אלול, ולפחות

לאחר חמישה עשר באב.

לעניין קביעת מועד לנישואין, בתקופה שעדיין נהגו חסידי חב"ד לקבוע חתונות רק בחציו הראשון של החודש, ולא בכל חודש (לפני כשלושים שנה ביטל הרבי את כל ההגבלות הללו, כדי שלא יביאו חלילה לידי מכשול בענייני צניעות, והעדיף שחתונות ייערכו בהקדם האפשרי), ענה: "טוב יותר בתחילת תמוז מאשר באיזה יום שיהיה בחודש אב", ואם באב - עדיף בימי י"א ט"ו, ובחודש אלול "שעה טובה ומוצלחת לנישואין במשך כל החודש", מכיוון שהוא חודש הרחמים והרצון.

מקורות: תענית כתב, זוהר פ' יתרו ע"ב. מג"א סי' תקנא ס"ק ב. קרבן נתנאל על הרא"ש תענית פ"ד ס"ק ה. נטעי גבריאל פכ"ז ס"י, ושי"ג. וראה לקוטי שיחות כרך יד עמ' 303, וכרך יט עמ' 66. שלחן מנחם ח"ג עמ' מח. ספר המנהגים עמ' 76. שערי נישואין עמ' רלא. רלה.

לטייל מתוך חיבור למקורות. פינקלר

קחו מדריך

ויש לו כמה טיפים לסיום: "ראשית, אני ממליץ לקחת מדריך מקצועי לטיול, לפחות לשעה שעתיים. מדריך כזה יהפוך את הטיול לחוויה אחרת. שנית, ללכת למקומות המתאימים למי שבאים איתך. אם אתה נוסע עם ילדים, ברר היטב אם המסלול מתאים להם. שלישית, הרבה מים וכמובן כובע. רביעית, אם אתם רוצים לקחת בני משפחה למסלול, רצוי שתעשו את המסלול קודם בעצמכם. לא אקה את ילדיי למקום שלא הלכתי בו. והעיקר, שמרו על הכללים וקזרו בריאים ושלמים".

ברכות וישועות

רבים נושעו מברכותיו הקדושות של הרבי מליובאוויטש

גם כיום אפשר לעלות ולהשתטח

על 'הציין' הקדוש של הרבי, ולשלוח

מכתבים ל'ציין' לבקשת ברכה.

ohel chabad lubavitch, 226_20 Francis

Lewis Blvd. Cambria Heights, N.Y 11411

Tel: 1-718-723 4545, Fax: 1-718-723 4444

www.ohelchabad.org

לקרוא ולדעת

הספר שפותח לפניכם צוהר אל ימות המשיח ומשיב על כל השאלות:

- מהי הגאולה? • מה יעשה המשיח?
 - כיצד יתגלה? • ומה יקרה עם הופעתו?
- לשון בהירה | 368 עמודים | כריכה קשה

להזמנות: טל' 1-718-6041020

אוצר בבית

שני כרכים של 'צדיקים למופת', מבחר מסיפורי 'שיחת השבוע'

סיפורים מופלאים על צדיקי ישראל מכל העדות

סיפורים שנוטעים יראת שמים, אמונת צדיקים ומידות טובות

טל' 1-718-6041020

